

Fald ud af Landet til Tyskland eller England; det vilde dog være nogenlunde tilfredsstillende.

Naar Ministeren mener, at han heller ikke kan gaa ind paa Forslagets Tanke af den Grund, at man ved at bringe disse Undermaalsfisk i Land trykker Prisen paa Fiskeriet i sin Helhed, varetager den ærede Minister dog lidt for meget Producenterens Interesse over for Forbrugernes. Man anser det dog ellers for et Held, jo mere man kan tilvejebringe, jo mere man kan bringe til Torvs. Det er heldigt for Forbrugerne, at de kunne faa deres forskellige Krav tilfredsstillede, og det er et Held for Fiskerne, at de kunne skaffe saa meget til Veje som muligt. Og der vil ved disse Undermaalsfisk blive tilfredsstillende dens og dens Smag, og der vil blive stillet forskellige Sorter til Raadighed. I øvrigt er Fisk jo i saa høj Pris — Rødspætterne koste f. Eks. betydeligt —, at det ikke er til nogen Skade for Producenterne at faa noget mere paa Markedet, væsentlig for de mindre gode Sorters Vedkommende.

Jeg vil ønske, at det Udvalg, som Sagen formodentlig bliver henvist til, vil tage under Overvejelse om det ikke vil være retfærdigt at stille vore danske Fiskere paa lige Fod med Udlandets Fiskere, som de konkurrerer med om Fiskefangsten i Nordsøen. Jeg kan ikke se, det kan skabe et Præcedens for Krav fra andre Sider. Hvis det saa skulde finde Tilslutning i Udvalget, at man paa en eller anden Maade vil søge snarest muligt, helst endnu i Aar, at komme vore Vesterhavsfiskere til Hjælp, haaber jeg, at den højtærede Landbrugsminister vil være saa villig at se lidt mildt derpaa.

Alfred Christensen: Som Medfader til det foreliggende Lovforslag maa jeg takke den højtærede Landbrugsminister for de ved Baaren fremsatte trøsterige Ord. Jeg kunde dog nok have ønsket, at Trøsten havde været stærkere, og at Ministeren havde været tilbøjelig til ligesom Forslagsstillerne at fremme denne Sag. Men nu blev det jo saaledes, at den mødte Modstand, fordi det var en stykkevis Reform, og vi skulde finde Trøst i, at Ministeren bebudede Nedsættelsen af en almindelig Kommission til en Revision af Loven af 5te April 1888. Jeg skal indrømme, at en saadan Revision af den store almindelige Fiskerilovgivning er noget, der i høj Grad tiltrænges, og ikke ret mange af de Herre, der sidde her, ville være ubekendte

med de Forarbejder, der allerede ere gjorte under tidligere Behandlinger af Fiskerisagen i dette Ting. De have jo givet sig til Kende i Lovforslag, der ere gaaede op herfra til første Sal, hvor de have lidt en ynkelig og forsmædelig Død. Imidlertid, selv om Kravene komme stykkevis frem, er det lige begrundet og lige nødvendigt, at vi komme disse Mennesker til Hjælp. At henvise til, at hvis den ene fremsætter et Krav, vil den anden fremsætte et andet Krav, siger ikke, at det ene eller det andet Krav ikke er velbegrundet, og at det ikke er Krav, der trænge til at afhjælpes og imødekommes. Det, at man ikke vil gøre den ene Ting stykkevis, fordi man ikke magter at gøre det hele færdigt, synes mig en mindre heldig Maade at afhjælpe Mangler paa, som det er paatrængende at afhjælpe.

Selvfølge ligger der mange Krav og slumrer rundt omkring hos Fiskerbefolkningen i Retning af Forandring i de gældende Lovbestemmelser. Der er særlig 3 Punkter, jeg skal pege paa. Der er for det første en hensigtsmæssig Ordning af det store Aalegaardsspørgsmaal. Aalegaardssagen er bleven — det kunne vi godt sige — noget forkludret ved Loven af 5te April 1888 og de i Forbindelse med den staaende Retsafgørelser, endogsaa af Højesteret, idet der efter denne Lov er blevet tillagt Strandkystejerne en langt større Ret, end det oprindeligt var Meningen, og end der nogen Sinde fra gammel Tid har tilkommet dem. Hvad der tilkommer Kystejerne, er Retten til fra Kysten at deltage i Fangsten, men det er ikke en Ret, hvorved de have oktroieret sig hele den danske Aalefangst og Evnen til at umuliggøre for Hundrede, ja, for Tusinde af professionelle Fiskere at fange den Aal, som til visse Tider af Aaret passerer Danmarks Sunde og Bælter, fordi den af Yngledriften tvinges til at passere disse Vande, og i hvilken Tid den egner sig ganske fortrinligt til at blive fanget. Vi have en Hindring for Fangsten i den bestaaende Lov, godkendt af Domstolene, der give Lodsejerne en Ret, der er større, end der ifølge Sagens Natur tilkommer dem. Jeg ser godt, at den Minister, der skal føre en Lov igennem, som regulerer Forholdene, saaledes at den Aal, der kommer, og som bør fanges, kan blive fanget paa en saadan Maade, at Fangsten kommer den almindelige Fiskeribefolkning til gode, maa have en stærk og kyndig Haand og have Støtte fra alle i Sagen særlig interesserede. De tidligere Ministre have ikke